

Το θέαμα που οι Αργοναύτες αντίκρισαν, ήταν θαυμαστό. Μπροστά τους ανοιγόταν η Αία, όχι σπουδαία πράγματα, αλλά το παλάτι τους εντυπωσίασε: Γερό κτίσμα, με τεράστιες πύλες κι ένα περιστύλιο με ψηλό πέτρινο εξώστη που τον στήριζαν χάλκινες κολόνες. Κληματαριές κάλυπταν την κύρια είσοδο ως τη σκεπή. Ανάμεσά τους, τέσσερις πηγές: Από την πρώτη ανάβλυζε κρασί, γάλα από τη δεύτερη, εκλεκτό λάδι από την τρίτη και το μαγικό νερό από την τέταρτη, κρυστάλλινο το καλοκαίρι και ζεστό τον χειμώνα. Παλάτι και πηγές ήταν δώρα του θεού Ήφαιστου προς τον γιο του Ήλιου, βασιλιά Αιήτη. Ο εργάτης θεός του είχε χαρίσει ακόμα ένα μονοκόμματο αλέτρι από καθαρό ασάλι και δυο φοβερούς ταύρους με χάλκινα πόδια και χάλκινο στόμα που ξερνούσε φωτιά.

Οι Αργοναύτες ήταν καλά πληροφορημένοι από τους γιους του Φρίξου και οδηγούς τους για το τι τους περίμενε κι αγκυροβόλησαν χωρίς να βγουν από το πλοίο.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, όταν παλαιότερα έφτασε εκεί ο Φρίξος, θυσίασε το χρυσόμαλλο κριάρι στον Δία κι έσπευσε στον βασιλιά. Του είπε ποιος είναι και πώς βρέθηκε εκεί, του ζήτησε βοήθεια και του χάρισε το δέρμα του κριαριού (το «χρυσόμαλλο δέρας»). Ο Αιήτης κρέμασε το απόκτημά του σε μια βελανιδιά στο άλσος που ήταν αφιερωμένο στον Άρη κι έβαλε να το φυλάει, κρατώντας το συνέχεια με τα δόντια του, ένα τεράστιο φίδι, μακρύ όσο μια πεντηκόντορος (καράβι με πενήντα κουπιά) κι ακοίμητο μέρα νύχτα. Μετά, πάντρεψε τον Φρίξο με την κόρη του Χαλκιόπη. Το ζευγάρι έμεινε για πάντα στην Κολχίδα κι ο Φρίξος πέθανε εκεί σε βαθιά γεράματα. Σε άλλες εκδοχές, το φίδι εξακολουθούσε να φυλάει το χρυσόμαλλο δέρας και σε άλλες είχε μεταλλαχτεί σε ακοίμητο δράκοντα, ενώ η Χαλκιόπη, ως αδελφή της Μήδειας, μοιραζόταν μαζί της τον ίδιο κοιτώνα.

Σύμφωνα με την πιο αρχαία εκδοχή, ο βασιλιάς Αιήτης θυσίαζε στην Άρτεμη κάθε ξένο που έπιανε στην Κολχίδα. Ήταν, έλεγαν, μια συνήθεια που είχε επιβάλει η βασίλισσα γυναίκα του, Εκάτη. Γνωρίζουμε ότι η Εκάτη αρχικά λατρευόταν ως θεά της νύχτας. Μετεξελιχθηκε σε προσωποποίηση της Σελήνης κι όταν αυτή ταυτίστηκε με την Άρτεμη, αντιπροσώπευσε το φεγγαρόφωτο. Ως σεληνιακό φως, η Εκάτη ήταν κόρη της Αστερίας (της έναστρης νύχτας) και ως δαιμονικό προστάτευε τους δρόμους. Για να την τιμήσουν, οι αρχαίοι απέθεταν κουλούρια στα σταυροδρόμια τις τελευταίες νύχτες κάθε σεληνιακού μήνα. Η απόθεση τροφής απηχούσε πανάρχαιες και ξεχασμένες ανθρωποθυσίες στο φως του φεγγαριού. Η παράδοση επέζησε για να δικαιολογήσει τις ανθρωποθυσίες, με τις οποίες δήθεν τιμούσε την Εκάτη ο Αιήτης.

Η πιο ελληνική εκδοχή αλλιώς τα εξηγούσε όλα αυτά: Είτε ο πατέρας του Ήλιος του είχε δώσει τον σχετικό χρησμό είτε ο νεκρός Φρίξος εμφανίστηκε στον ύπνο του και του είπε ότι ένας από τους απογόνους του Αίολου θα τον κατέστρεφε, ενώ η ίδια η ζωή του εξαρτιόταν από το χρυσόμαλλο δέρας. Θα ζούσε όσο αυτό παρέμενε κρεμασμένο στη βελανιδιά. Για να μην εξειδικεύσει την απειλή, ο Αιήτης αποφάσισε να γνωστοποιήσει σ' όλο τον κόσμο πως, όποιος ξένος έφτανε στην Κολχίδα, ήταν καταδικασμένος σε θάνατο.

(τελευταία επεξεργασία, 25 Οκτωβρίου 2021)